

BOEKPRESENTATIE Weduwe Petra van Rij schrijft over de jaren na het verlies van haar man, zeezeiler Hans Horrevoets

‘Lotgenoten helpen met mijn verhaal’

In het boek *Gisteren was alles nog goed* tekent Petra van Rij, weduwe van de in 2006 verongelukte zeezeiler Hans Horrevoets, haar verhaal op. Ontroerend én hoopgevend.

door **Susanne den Boer**

No one can go back & make a brand new start. Anyone can start from now & make a brand new ending.

Zomaar een spreuk aan de wand van een koffiehuisje langs de Great Ocean Road, vlakbij Torquay, het meest beruchte surfersplaatsje van Melbourne en omstreken. De tekst raakt Petra van Rij, zodra ze hem leest. ‘Wil iemand me iets vertellen’, schrijft ze. ‘Ik neem ‘m in ieder geval mee, de rest van mijn leven.’ De Terheijdense reist op dat moment samen met haar dochters Bobby (6) en Kit (4) door Australië. Het is najaar 2010, ruim vierenhalf jaar na het plotselinge overlijden van haar man. Hans Horrevoets (32) verongelukt in de vroege ochtend van 18 mei 2006 op de Atlantische Oceaan tijdens de Vol-

Petra van Rij: ‘Ik leerde dat wat ik voelde normaal was.’ foto **Ramon Mangold**

vo Ocean Race, in de etappe van New York naar Portsmouth. Van Rij blijft vol ongeloof achter, samen met de dan anderhalf jaar oude Bobby en vijf maanden zwanger van hun tweede kindje. Gitzwarte jaren volgen. Jaren van intens verdriet, woede, frustratie, onmacht en wanhoop. Tot Van Rij begin 2010 besluit dat het anders moet. Ze wil vechten voor haar eigen leven en dat van haar dochters. Ze kiest ervoor op reis te gaan met de meisjes, drie maanden naar Australië en Nieuw-Zeeland. Het wordt een avontuurlijke, maar

ook emotionele trip. Mede omdat Van Rij veel plaatsen op het ‘todo-lijstje’ heeft staan waar herinneringen aan Hans worden opgehaald. Tijdens de reis houdt Van Rij een weblog bij voor het thuisfront. Haar schrijfstijl – eerlijk, soms droevig, soms vrolijk, en met een cynische ondertoon – valt een vriendin (en lotgenote) op, die Van Rij aanspoort haar verhaal in boekvorm uit te brengen. „Daar heb ik wel even over moeten nadenken”, vertelt de Terheijdense. „Je lief en leed delen met

familie en vrienden is toch wat anders dan het de wijde wereld in sturen. Maar ons verhaal was al bij veel mensen bekend, de dood van Hans was wereldnieuws. En ik heb zelf heel veel steun gehad aan gesprekken met lotgenoten. Van hen leerde ik dat ik niet gek aan het worden was, maar dat wat ik voelde normaal was. Met dit boek, hoop ik andere lotgenoten weer te helpen.”

De lezer krijgt een eerlijk beeld voorgeschoteld van de eerste vier gitzwarte jaren van rouw:

Ik kon niet op mijn buik slapen, want dat associeerde ik met het beeld van Hans drijvend op zijn buik in het water. Op mijn rug lukte het ook niet, want dan zag ik hem liggend in de kist. En dan probeerde ik me ook nog in te beelden hoe hij daar nu lag...

Toch verzandt het boek niet in die zwaarmoedigheid. Wie het boek uitleest, houdt er juist een positief gevoel aan over.

Van Rij: „Het is een heel bewuste keuze geweest al voor de helft van het boek aan het positieve deel te beginnen, het verhaal van onze reis. Die trip betekende voor ons hét keerpunt.”

Van Rij ziet het boek niet als afsluiting van een periode. „Hans hoort bij ons, hij heeft een heel prominente rol in ons leven. Elke dag sinds zijn dood is moeilijk, dat

Het boek: treurnis, maar ook hoop.

blijft. Ik hoop vooral dat mijn verhaal een steun mag zijn voor anderen.”

De reis, het boek, het zijn voor Van Rij in ieder geval de eerste stapjes naar haar *brand new ending*.

Boek: *Gisteren was alles nog goed; Het aangrijpende verhaal van de weduwe van zeezeiler Hans Horrevoets*
Auteur: Petra van Rij
Uitgeverij: Nieuw Amsterdam,
ISBN: 978 90 468 12235
221 pagina's
Prijs: €16,95